

הפותרת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שלישי כ"ה אייר תשפ"ג | דף היומי בבלי: סוטה מח | דף הכולל: גיטין יד.
דף היומי בהלכה: מסימן קל"ב אמצע סעיף ב' 'ויש לומר' עד אמצע הסעיף 'ויש שכתבו'.
מוסר: שמירת הלשון - פרק כ"ז עד 'והנה טוב'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער אהבת ה' - פתיחה סוף פרק א

קראתי מאמר ב'הפותרת' וזכיתי לסיים שלוש מסכתות עד כה, אני פשוט המום שזה קרה לי!

נקודה מחזקת במיוחד, מתוך דרשתו של הגאון הגדול רבי חנוך פרידמן שליט"א,
במעמד הסיום השנתי שלו על תלמוד בבלי ותלמוד ירושלמי

ההמשך של אותו המאמר, ואני אצטט אותו (שמרתי לעצמי את המאמר הזה שכאמור השפיע עלי מאוד):
"רגעי השיא הם בדרשת הסיום שנושא הרב. מדי שנה הוא חוזר על המסר המרכזי שלו: "גם אתם יכולים".
"הגר"ח פרידמן מצטט את מרנא החפץ חיים הקדוש, בספרו 'תורת הבית', שבו הוא כותב שכשאדם מקבל על עצמו קבלה טובה בהחלטה גמורה לבצע אותה ויהי מה, הוא זוכה לסייעתא דשמיא מיוחדת.
"אני רואה את זה על עצמי", מספר הגר"ח שליט"א, "במשך השנה החולפת היו לי כמה וכמה פעמים שזה היה נראה שעל פי דרך הטבע אין שום סיכוי שאצליח להספיק את ההספק היומי שלי, אבל אני התחלתי ללמוד ומשמים כבר דאגו לי והשפיעו עלי סייעתא דשמיא מיוחדת שאפשרה לי לעמוד בהחלטה שקיבלתי את עצמי".
"עוד הוסיף הרב שליט"א, שמדי שנה, באים אליו יהודים בשמחת תורה, ומספרים לו שבעקבות הדרשה שנשא בשנה שעברה, הם החליטו לקבל על עצמם קבלות טובות בהחלטה גמורה, ואכן זכו גם הם לסייעתא דשמיא מיוחדת.
"זה עובד לי, זה עובד לאנשים נוספים, וזה יעבוד לכל אחד שרק ירצה להצטרף", הוא אומר לשומעי לקחו, "זה הזמן לקבל קבלה טובה, כל אחד, מי שלומד דף אחד ביום יקבל על עצמו

יוחנן וסרמן

הפעם אנחנו משתפים אתכם תגובה שקיבלנו מאחד מקוראי 'הפותרת', במיוחד לכבוד הסיום של מסכת סוטה.
"לצוות 'הפותרת' שלום וברכה", כתב לנו המגיב, "אני מנוי על 'הפותרת' כבר כמה שנים, ונהנה מאוד לקרוא, גם את הסיפורים, לפעמים אני גם מעיין קצת בהלכות, זה ממש נחמד לפתוח ככה את היום.
"בעבר כבר כתבתי לכם כמה פעמים תודה רבה על החומר הנפלא שאתם שולחים לי למייל יום יום בצורה קבועה, אבל עכשיו אני רוצה לומר לכם תודה מיוחדת במינה, הרבה הרבה יותר מהרגיל, ואני אסביר את עצמי.
היה זה בשלהי חודש תשרי האחרון, אז התפרסם בהפותרת מאמר של הרב לייזר רוט שבו הוא מתאר את הסיום המיוחד שעורך הגאון רבי חנוך פרידמן מדי שנה בבית מדרשו 'בית יחיאל' שבשכונת 'הר נוף' ביורלשים.
הרב פרידמן, כך נכתב באותו מאמר, מסיים מדי שנה גם ש"ס בבלי וגם ש"ס ירושלמי, שאותם הוא לומד ב... זמנו הפנוי. את עיקר זמנו הוא בכלל מקדיש ללימוד בעיון כראש כולל עיון, ולאחר מכן הוא גם מוסר שיעור בשולחן ערוך. ועוד.
מרשים, בהחלט. אבל מה שתפס אותי יותר חזק מהכל היה

ואכן, ב"ה התחלתי ללמוד מסכת 'נדרים' יחד עם כל עם ישראל, סיימתי אותה... 90 דף. לא האמנתי!!! למדתי אחר כך מסכת נזיר, עוד 65 דף וסיימתי אותה עד תומה, ולאחר מכן מסכת סוטה, 48 דף, וגם אותה כבר סיימתי כי אני מקדים את לומדי הדף היומי בכמה דפים ב"ה. אני פשוט המום שזה קורה לי! מסתבר שאכן יש כוח עצום בקבלת החלטה גמורה, והכח הזה, השפיע גם עלי.

אני מודה לכם על אותו מאמר מיוחד, ומבקש שתמסרו לרב לייזר רוט בשמי, שבזכותו סיימתי שלוש מסכתות, ואני בטוח במאת האחוזים שאם ה' יתן לי שנות חיים, אזכה בעזרת ה' לסיים את הש"ס כולו, כי אני יודע בוודאות שאלמד כל יום דף גמרא, בלי לדלג אף יום. לפחות דף אחד כל יום!

ללמוד שנים, מי שלומד פרק אחד יקבל על עצמו ללמוד שניים, מי שלומד שתי הלכות, ילמד ארבע, אפשר להוסיף עוד ועוד, כל מה שצריכים לעשות בשביל זה זה רק דבר אחד... לקבל קבלה טובה בהחלטה גמורה, ומכאן ואילך כבר תבוא סיעתא דשמיא מיוחדת במינה שתאפשר לכל אחד לעמוד בהחלטה שלו ולא לזוז כמלוא נימה".

כשקראתי את המאמר הזה, עמדו בדיוק לסיים את מסכת 'במות' בדף היומי, ולהתחיל את מסכת נדרים. במשך שנים אני מנסה ללמוד 'דף היומי', אבל אף פעם לא הצלחתי לסיים מסכת. תמיד נפלתי באמצע. הפעם קיבלתי על עצמי בקבלה גמורה, שלא יעבור עלי יום בלי ללמוד דף גמרא! ויהי מה!

"קמה האלמנה המבוגרת בבוקר, היא הרגישה שזה לא סתם חלום, לקחה את המגבעת של בעלה, מגבעת חדשה שקנו לו ימים אחדים לפני שנפטר, ויצאה איתה כדי לתת אותה במתנה לר' יצחק..."

מגיד המישרים הרב עמרם בינעט, עם סיפור שממחיש את חומרת העניין של זהירות בכבוד הזולת

שכנראה באותו יום היה קצת קצר רוח כי משהו לא הסתדר לו כמו שצריך. הוא התיישב ללמוד, החל לומר את הגמרא בנעימה בניסיון להיכנס אל תוך הסוגיא, ור' יצחק כדרכו הגיע, התיישב ממול ונעץ בו מבט.

"האברך הזה הגיב שלא כמצופה. הוא הפגין חוסר שביעות רצון בולט מהעובדה שר' יצחק התיישב ממולו, ו... סגר את הגמרא בחבטה - קם ממקומו ועבר ללמוד בבית כנסת אחר. ר' יצחק נפגע עד עמקי נשמתו, ובצדק רב.

"עברו מאז עשרות שנים, אותו יהודי עלה ונתעלה בתורה הקדושה, אבל הוא שכח את הסיפור עם ר' יצחק, ואף פעם לא טרח לפייס אותו.

"והנה בהגיע עת פקודתו, הוא נפטר בשם טוב, צאצאים רבים היו לו, המונים מיקירי ירושלים באו ללוות אותו בדרכו האחרונה, הם ישבו שבעה, והתפזרו איש איש לביתו.

"והנה באחת הלילות הוא בא בחלום לזוגתו האלמנה, ומספר לה את הסיפור. פגעת בר' יצחק, אין לי מנוחה בשמים. לא נותנים לי להיכנס לגן עדן, אני סובל, בבקשה ממך תלכי אליו ותפייסי אותו, אל תעזבי אותו עד שיגיד בפה מלא שהוא סלח לי.

"קמה האלמנה המבוגרת בבוקר, היא הרגישה שזה לא סתם חלום, לקחה את המגבעת של בעלה, מגבעת חדשה שקנו לו ימים אחדים לפני שנפטר, ויצאה איתה כדי לתת אותה במתנה לר' יצחק, נקשה על דלת ביתו ושאלה אותו אם הוא זוכר שבעלה פגע בו כך. ר' יצחק אמר שהוא זוכר היטב את המקרה, עד היום

בימים האחרונים שמעתי סיפור מדהים מחבר, סיפור על ויתור שהניב סיעתא דשמיא עצומה. הסיפור עצמו יובא בעז"ה בעלון 'לקראת שבת' של פרשת נשא - חג השבועות. אבל בזמן שנערכתי לכתוב את המאמר, הרהרתי רבות בסיפור הזה, וטיכסתי עצה איך להגיש אותו לקוראים, באיזה הקשר לספר אותו וכו'... אחרי השיעור שמסרתי בדף היומי, סיפרתי את הסיפור הזה בהתרגשות לקהל השומעים. ואז, קרה דבר מעניין, זכיתי לשמוע עוד שני סיפורים, מדהימים לא פחות. אחד מהם יופיע גם הוא ב'לקראת שבת', ואחד נוסף אני מספר לכם כאן ב'הפותח':

אחד ממשתתפי הסיפור סיפר לי שהוא עצמו שמע את המעשה הזה, מפיו של בעל המעשה - "לפני שנים היה בירושלים יהודי שעלה לארץ מברית המועצות, לפני כחמישים שנה. הוא הגיע עם רעייתו, ולא היו להם ילדים. קראו לו ר' יצחק, והוא היה מתפלל בבית כנסת קבוע, ירא ושלם, מלא באהבת תורה, אבל... הוא לא ידע ללמוד. למרבה הצער כשהוא היה צריך ללכת לחיידר, כבר שלטו הקומוניסטים ביד רמה, והוא לא זכה לכך. הוא ידע לקרוא ידע להתפלל, אבל לימוד גמרא היה מחוץ לתחום עבורו.

"ר' יצחק היה מלא בהערכה ללומדי תורה, ופעמים רבות כשהוא היה רואה יהודי, בחור צעיר, אברך, או אדם מבוגר שיושב ולומד בקול, הוא היה מגיע, מתיישב ממול ונועץ מבט באדם הלומד, מקשיב לניגון של הגמרא ומתבונן, בהערכה, בקנאה, ככאב על כך שהוא עצמו לא זכה לכך. "והנה הגיע לבית הכנסת אברך תלמיד חכם, בן אדם ירא שמים

הוא עדיין מרגיש את העלבון הצורב שחש באותה הפעם. "היא נתנה לר' יצחק את הכובע במתנה וביקשה ממנו בכל לב שישלח לבעלה, כי הוא סובל בשמים. ר' יצחק כמובן מיהר לומר שהוא סולח מכל הלב, אין לו שום קפידה על האיש שפגע

בו, והוא מבטיח להדליק נר לעילוי נשמתו ולהתפלל שיזכה לבוא אל מנוחתו במהרה. "את הסיפור הזה", סיכם החבר שסיפר לי אותו, "שמעתי מר' יצחק בעצמו..."

"האמת שלפני שבועיים רציתי לבקר את הרב שך", סיפר לי מרן הגר"ש ואזנר זצ"ל, "שלחתי אחד הבחורים מהישיבה שישאל אם אני יכול לבוא לבקר, והרב שך השיב בשלילה. כשהבחור חזר עם התשובה השלילית מאוד התפלאתי, למה הרב שך לא רוצה לקבל אותי לביקור?..."

הרה"ח רבי חיים אברהם ויזל, עם סיפור ששמע מפיו של מרן בעל 'שבט הלוי' זצ"ל, שביקש ממנו לתאם פגישה בבית מרן הגרא"מ שך זצ"ל

אליו לביקור בבית הרב שך. כמובן שעשיתי זאת בשמחה רבה, ובדרך הוא הסביר לי למה יש צורך לשמור על סודיות. "האמת שלפני שבועיים רציתי לבקר את הרב שך", סיפר לי מרן הגר"ש ואזנר זצ"ל, "שלחתי אחד הבחורים מהישיבה שישאל אם אני יכול לבוא לבקר, והרב שך השיב בשלילה. כשהבחור חזר עם התשובה השלילית מאוד התפלאתי, למה הרב שך לא רוצה לקבל אותי לביקור?" "לא עברו כמה דקות, והנה הבחור הזה שכבר התחיל לחזור לכיוון הישיבה, מגיע במרוצה ואומר לי שהוא רואה את הרב שך מגיע בכבודו ובעצמו כדי לבקר אותי. חרדתי לכבודו ומיהר לצאת לקראתי, אבל הוא כבר היה במדרגות של הבית שלי... ואמרתי לו שזאת לא היתה הכוונה שלי, אני רציתי לבוא לבקר אותך, לא רציתי חלילה וחלילה להטריח אותך שיבוא לבקר אצלי." "אבל הרב שך ענה לי שהוא הבין טוב מאוד את הכוונה שלי, ולמרות זאת הוא החליט להפוך את היוצרות. "כשהמרא דאתרא רוצה לדבר עם אחד ה'בעלבתים' בשכונה", הוא אמר, "מי צריך לבוא למי, המרא דאתרא אל ה'בעלבת', או ה'בעלבת' אל המרא דאתרא???" לכן באתי אני לבית המרא דאתרא." "אחרי המקרה הזה", השלים הרב ואזנר את ההסבר שנתן לי, "הבנתי שאם אני רוצה לבקר את הרב שך, אין מנוס אלא להפתיע אותו בלי שהוא ידע מראש על כוונתי לעשות זאת."

הרה"ח רבי חיים אברהם ויזל, המשגיח המיתולוגי של ישיבת 'חכמי לובלין', מספר על סיפור לו שאירע לו עם מורו ורבו, מרן פוסק הדור רבינו בעל 'שבט הלוי' הגאון הגדול רבי שמואל הלוי ואזנר זצ"ל. וכך הוא מספר: ביום מן הימים ביקש ממני מרן זצ"ל בקשה חריגה מאוד: "אני רוצה שתעלה לבית של הרב שך", הוא אמר לי, "אבל תדאג שהוא לא יראה אותך, ותשאל את אנשי הבית שם, אם אני יכול לבוא עכשיו לבקר אותך, או שאולי הוא עסוק עכשיו באופן מיוחד ואינו יכול לקבל אורחים...". זה היה נראה לי קצת מוזר, הסודיות הזאת, אבל הורגלתי שלא לשאול שאלות. הרבי נתן לי פקודה ואני מיהרתי לצעוד לביתו של הרב, מרחק של כמה דקות הליכה, עליתי במדרגות. נקשתי בדלת, וכשאחד הבחורים שהיו שם בבית פתח לי את הדלת, סימנתי לו ביד שיצא החוצה כי אני רוצה ללחוש משהו על אוזנו. אמרתי לבחור שאני מגיע בשליחות הרב ואזנר ששואל אם הוא יכול לבוא לבקר, ומבקש שהרב שך לא ידע שום דבר על כך שהוא מתכנן להגיע. הבחור ענה לי מיד שנראה לו שזה בסדר גמור, ואני חזרתי לבית מרן זצ"ל כדי להשיב לו את התשובה שקיבלתי. כששמע הרב ואזנר, הוא חבש את כובעו, וביקש ממני שאתלווה

האזינו לתוכנית 'הפותח בכל יום' בקו השיעורים של דרשו

כל הכתבות והתוכן משודרים להאזנה מדי יום מפי הרב אברהם פוקס

077-2222-666 שלוחה 31

כשנפטר, התלבטו אנשי הקהילה בארץ אם לדאוג לקבורתו בכבוד בחלקה שלהם, והיו שהתנגדו מאוד בגלל השמועות הרעות שיצאו אודותיו. לבסוף קברו אותו על תנאי בארה"ב, וכעבור 12 שנה הביאו אותו לקבורה בארץ בחשאי, בלי לספר לאף אחד כדי שלא לעורר מחדש את העיסוק בנושא

'צוף התורה' מאת הג"ר אליעזר יוטקובסקי שליט"א - על מעלתם העצומה של מי שזכו לבנות בתי כנסת, וספגו ביזיונות

פְּקֻדָּת, שְׁמֵרֵי מְשִׁמֶרֶת הַקֶּדֶשׁ

גם לגבי בית הכנסת, אמר מרן שעדיף להיכנס כמה שיותר מוקדם ולא לדחות, אבל מאחר וכאן יש את התורמים שביית הכנסת נבנה מכספם, וצריכים לכבד אותם, ממילא הכל לפי העניין, ו'כל ערום יעשה בדעת', כדי להשתדל שהכניסה למבנה החדש תהיה מוקדמת ככל האפשר, מבלי לפגוע בכבודם של התורמים.

ובהקשר זה אספר סיפור נורא ששמעתי מידידי הג"ר נח שטיינמן שליט"א, נכדו של מרן בעל 'איילת השחר' זצ"ל, שסיפר לי אודות נגיד אחד מארה"ב שתרם כסף לבניית בית כנסת גדול בארץ הקודש, והיו מכבדים אותו מאוד, אבל אחרי תקופה יצא עליו לשון הרע, והכפישו את שמו מאוד.

כשנפטר, התלבטו אנשי הקהילה בארץ אם לדאוג לקבורתו בכבוד בחלקה שלהם, והיו שהתנגדו מאוד בגלל השמועות הרעות שיצאו אודותיו. לבסוף קברו אותו על תנאי בארה"ב, וכעבור 12 שנה הביאו אותו לקבורה בארץ בחשאי, בלי לספר לאף אחד כדי שלא לעורר מחדש את העיסוק בנושא.

רבי נח שטיינמן היה אחד מאנשי החברא הקדישא שהתעסקו בכבודו של הנפטר בהבאתו לקבורה בארץ, והוא העיד באוזני שראה במו עיניו את גופו של המנוח כשהוא שלם כביום פטירתו, לא שלטה בו רימה ותולעה, בזכות בניית בית ה', ואולי גם בזכות הביזיונות הנוראים שעברו עליו, והוסיפו זכויות על זכויותיו.

מעשה בקהילה של בני תורה שבמשך תקופה ארוכה התפללו בכל מיני מקומות זמניים ולא היה להם בית כנסת ראוי לשמו, והנה יום אחד הצליחו לגייס תרומה הגונה ממשפחה אמריקאית שרצתה להקים בית כנסת בארץ הקודש לעילוי נשמת הוריהם שהלכו לבית עולמם.

השקיעו שם סכום לא מבוטל, ובנו בית כנסת ראוי לשמוע, וכאשר היה בית הכנסת מוכן ועמד על תלו, תכננו לקיים אירוע גדול של חנוכת הבית, בנוכחות התורמים כמובן, אלא שמועד השמחה נקבע לשבועיים או שלושה שבועות לאחר שהמבנה כבר היה מוכן ומזומן.

הגבאים חשבו אולי לדחות את הכניסה לבית הכנסת עד לבואם של התורמים, אבל היו מבני הקהילה שטענו שאין סיבה לעכב את הכניסה למבנה. ייכנסו עכשיו, וכשיבואו התורמים יעשו מסיבה גדולה לכבוד חנוכת הבית.

היתה להם גם טענה: יהודי שנולד לו בן בכור, פטר רחם, האם מותר לו לדחות את פדיון הבן בכמה ימים לאחר שמלאו לתינוק שלושים יום, כדי לכבד את הסבא והסבתא שיבואו מחו"ל להשתתף בשמחת הפדיון? אולי באמת מותר?

באו לפני מרן שר התורה זצ"ל, שאמר שלגבי פדיון הבן בוודאי שאין לעכב את הפדיון, כי מצוות לא דוחים, ויש לקיים אותן מיד, כמו שאמרו חז"ל מצווה הבאה לידיך אל תחמיצנה.

לשבריר שניה הרגשתי את החום הלוהט בידי וברגע הבא כבר משכתי אותה אחורנית ומיהרתי לשטוף אותה בזרם מים קרים

נפלאות הבורא בחוש המישוש שהקב"ה העניק לנו

ביתי, לא שמתי לב ושלחתי את ידי בטעות למקום בו עמד סיר רותח. לשבריר שניה הרגשתי את החום הלוהט בידי וברגע הבא כבר משכתי אותה אחורנית ומיהרתי לשטוף אותה בזרם מים

מאת: הרב אלעזר גולדברג
ביום מן הימים, כאשר הסתובבתי בסמוך לכירה שבמטבח

בהם את הריכוז הגבוה ביותר של קולטני מגע לסנטימטר רבוע. חוש המישוש כל כך רגיש, שאנחנו יכולים לזהות הבדלים במרקמים קטנים של 13 ננומטר, שהם בערך אחד חלקי אלף(!) מהרוחב של השערה האנושית... לא ייאמן!

בנוסף לתרומה הפיזית של חוש המישוש, במניעת סכנות ופגיעות, בהבחנה בפרטים ובמרקמים ועוד, החוש הזה תורם לנו גם מהבחינה הרגשית והנפשית. כי מגע יכול לבטא קרבה וחיבה, ומחזק את הקשר בין הורים לילדיהם, בין חברים וידידים ועוד. מדהים לראות כיצד ליטוף של אמא לילד שקיבל מכה - מרגיע אותו יותר מכל תרופה כזאת או אחרת.

איך קורה הפלא הזה? חוקרים בדקו ומצאו שמגע מהסוג הזה יכול לשחרר את הורמון ה"אוקסיטוצין", הקשור לרגשות של אהבה וקשר. לכן גם טפיחת שכם בין חברים ותנועות נוספות, יכולות לחזק קשרים חברתיים או סתם לעודד מישהו הזקוק לתמיכה.

אחת התגליות המופלאות אודות חוש המישוש היא, שהחוש הזה יכול להסתגל לשינויים ואפשר גם לאמן אותו ולחזק אותו. ידוע כי לעיוורים ולחירשים יש חוש מישוש מפותח יותר; לעיוורים כי הם משתמשים בו לניווט ולהבחנה בפרטים שונים, ולחירשים משום שהם משתמשים בו בשפת הסימנים שלהם.

אמנם ישנן חיות שנחשבות בעלות תחושה גבוהה ודקה יותר מבני האדם, אבל אם נתבונן באופן כללי על חוש המישוש, אפשר לומר שזה מבדיל אותנו מכל יצירה אנושית.

כוונתי לומר, שבני האדם יצרו במהלך ההיסטוריה ובפרט בדורות האחרונים, פיתוחים מדהימים ומתוכננים לפרטי פרטים. אבל כמדומני שאף אחד מהם לא יצר מכונה או חפץ בעל תחושה אמיתית, כזאת שמושפעת לטובה ממגע נעים ומושפעת בצורה ההפוכה מנגיעה מכאיבה.

כאן רואים ומרגישים בחוש את יד ה', שברא אותנו כיצירה נפלאה ומיוחדת במינה, יצירה שהיא מרוממת מעל כל הבריאה!

קרים. ברוך ה', לא היתה זו כוונה שהשאירה חותם של כאב לזמן ממושך.

לפתע הכתה בי ההכרה - זהו נס! **העובדה שבאופן אינסטינקטיבי הגוף מסיט את היד ממקום חם כדי שלא ללקות בכוויה, היא מדהימה! זהו מנגנון הצלה שהעניק לנו הבורא ברוב רחמיו, כך שלא ניזוק בצורה כואבת ומסוכנת יותר.**

אחרי שחיפשתי עוד מידע בנושא - הנכלל תחת הכותרת של חוש המישוש - ראיתי שזו רק אחת מהמתנות שקיבלנו מה' יתברך באותו חוש מופלא ומבורך, החוש שאולי לא תמיד מבינים את חשיבותו ואת התרומה שלו לחיינו.

בהגדרתו, חוש המישוש זוהי היכולת להרגיש ולתפוס תחושות גופניות דרך העור, כולל לחץ, טמפרטורה, מרקם וכאב. לכן חוש המישוש חשוב להישרדותנו, מכיון שהוא מאפשר לנו לזהות סכנה ולהגיב אליה במהירות. כמו בדוגמה שהבאתי, אם אנו נוגעים במשהו חם, חוש המישוש שולח אותנו למוח שלנו והוא בתגובה מורה לנו להרחיק את היד שלנו - באינסטינקט - ממקור החום. באופן דומה, אם אנו נוגעים במשהו חד, חוש המישוש כביכול אומר לנו להיזהר ולהימנע מפגיעה.

מדהים לגלות, שחוש המישוש הוא החוש הראשון שמתפתח אצל בני האדם. אך מהו האיבר שדרכו אנחנו משתמשים בחוש המישוש? ובכן, זהו העור שעל גופנו. מעניין לדעת שהעור זהו האיבר הגדול ביותר בגוף, והוא מורכב משלוש שכבות עיקריות: ה"אפידרמיס", ה"דרמיס" והרקמה התת עורית.

• **האפידרמיס** - היא השכבה החיצונית ביותר של העור, שאחראית להגנה על הגוף מפני גורמים חיצוניים כמו חיידקים וקרנת UV.

• **הדרמיס** - היא השכבה האמצעית של העור, המכילה קצות עצבים, זקיקי שיער ובלוטות זיעה.

• **הרקמה התת עורית** - היא השכבה העמוקה ביותר של העור, שאחראית על ויסות טמפרטורת הגוף ואגירת שומן.

לא בכל מקום בגוף חוש זה מפותח במידה שווה, אלא יש מקומות הרגישים יותר ובהם התחושה חזקה יותר. כך, למשל, קצות האצבעות הן החלק הרגיש ביותר בגוף, בעקבות כך שיש

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רחנית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:
dirshu@dirshu.co.il

**הפורתח
בכל יום..**
המייל היומי של 'דרשו'

אילו מעלות יש באמירת 'פיטום הקטורת'?

שיש באמירת הברייתא זכר להקטרת הקטורת במקדש, מסלקים בכך את כוחות הטומאה החפצים לדבוק בתפילה; ובאמירתה לאחר התפילה יש מעלה נוספת - שמסיימים את סדר התפילה בדברי תורה.

[שו"ע קלב, ב, ומשנ"ב יב-יד]

מנהג ישראל לומר פעמיים בכל יום את הברייתא של 'פיטום הקטורת' שבה מפורטים סממני הקטורת, שיעורם והלכותיהם. ואומרים אותה בשחרית לאחר התפילה, וביום שיש בו מוסף יש - לאחר תפילת מוסף; ועל פי הקבלה - יש לאומרה גם לפני תפילת שחרית. וכן אומרים אותה לפני תפילת מנחה או לאחריה. ומלבד

איזו מצוה דאורייתא מקיימים בסדר אמירת 'שיר של יום'?

כיום אומרים אותו - על פי האריז"ל - לפני פיטום הקטורת. וכן נוהגים לומר לפני אמירת המזמור: "היום יום פלוני בשבת...", כדי לקיים בכך מצות "זכור את יום השבת לקדשו", שפירושה - לזכור את יום השבת בכל הימים.

[שו"ע קלב, ב, ומשנ"ב טו-טז; בו"מ דרשו, 31 ו-39]

בכל יום לאחר תפילת שחרית אומרים את המזמור שבתהלים שאותו הלויים היו אומרים בשירתם באותו היום בבית המקדש; ובראשי חודשים ובמועדים - יש שנוהגים לומר מזמורים אחרים. בעבר אמרו את ה'שיר של יום' לאחר 'פיטום הקטורת', אולם

האם יכול אדם אחד לשמש כשכיר לאמירת קדיש עבור כמה נפטרים?

לשמש כשכיר לאמירת קדיש עבור כמה נפטרים, ויש מהמקלים שכתב שלכתחילה יש להודיע זאת למי ששוכרו. והאגב על אביו ואמו יחד, לכל הדעות מועילה אמירתו את הקדיש לשניהם.

[ביה"ל קלב, מאמר קדישין; בו"מ דרשו, 32 ו-38]

כשאין בן שיאמר קדיש עבור נשמת הנפטר, יאמרו קרובים אחרים בסדר העדיפות דלהלן: בן הבן, בן הבת, אב, אח או קרוב אחר. ואם אין מי שיאמר קדיש, ניתן לשכור אדם זר לשם כך; ואף כשיש בן, שאינו אומר קדיש בעצמו מסיבה כלשהי - יכול לשכור אדם שיאמר קדיש במקומו. ונחלקו הפוסקים אם אדם אחד יכול

* נהגו ישראל לומר קדיש לאחר אמירת פסוקים, וטעם הדבר משום שבכל אות ותיבה שבמקרא מובלע שם המפורש, ויאות לומר לאחריהם קדיש, שבו מגדילים ומקדשים ומברכים את שם ה'.
* נהגו שהיתומים שיש להם 'חיוב' לומר קדיש אומרים את הקדיש שלאחר עלינו, ולכן נקרא שמו 'קדיש יתום'. ואם אין בין המתפללים יתום שהוא 'חיוב' - יאמר את הקדיש יתום אחר.
* יש תועלת באמירת קדיש לעילוי נשמת ההורים - לעולם, אך בעיקר בשנה הראשונה. וכן יש תועלת מכל דבר שבקדושה שיאמר הבן; והתועלת הגדולה ביותר היא בכך שמשמש כש"ץ.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם מותר להתפלל לאחר שתיית משקה חריף?

שמסוגל לדבר כיאות לפני מלך, יצא ידי חובה; וכן אם החל להתפלל לא יפסיק באמצע. אולם אם הוא 'שיכור', דהיינו שאינו מסוגל לדבר כיאות לפני מלך, תפילתו נחשבת ל'תועבה' ואינו יוצא ידי חובה, ועליו לשוב ולהתפלל לאחר שיפוג יינו, אם טרם חלף זמן התפילה.

[שו"ע צט, א, ומשנ"ב א, ב ר"ד; בו"מ דרשו, 6]

השותה רביעית (86-150 סמ"ק, לשיטות השונות) יין טהור בבת אחת, או השותה יותר מרביעית - אף שלא בבת אחת, או שהיין מזוג במעט מים, וכן השותה משקה חריף במידה המשכרת כרביעית יין - אסור בתפילת 'שמונה עשרה' עד שתפוג השפעת המשקה לחלוטין, ואף אם הוא רגיל בשתיית משקאות אלו ואינו משתכר כלל מכמות כזו. ובדיעבד - אם הוא 'שתוי' בלבד, דהיינו

לפתוח את היום בטוב...

הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו'
'הפותח בכל יום' לתיבת המייל שלך

סיפורים • חיזוקים • הלכה יומית • כתבות וראיונות • פרשת שבוע

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il